

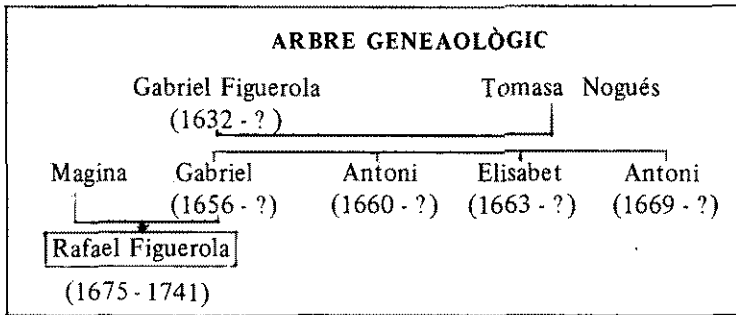
ment teològic dominicà català); secretari Provincial d'Aragó; Secretari de Terra Santa i "Compañero de España" de Tomàs Ripoll, general de l'orde de Predicadors (cal fer constar un possible parentiu amb aquest religiós tarragoní, que es diu Figuerola de segon cognom).

En conseqüència, es veu que l'activitat religiosa de Rafael Figuerola fou intensa i important, dins del seu orde religiós, els dominics.

Rafael Figuerola morí el 4 d'agost de 1741 a Roma, quan tenia 66 anys i 7 mesos.

RAMON FERRÉ I TELL (1902-1985)

En complir-se el segon aniversari, el 30 d'octubre, de la seva mort, el recordo i el faig recordar per les seves qualitats humanes. Nascut en una família d'agricultors, seguí la mateixa professió; però a l'escola aviat es revelà com un dels més capacitats. Tenia molt bona memòria i una facilitat especial en la solució de problemes d'aritmètica. Tampoc no li mancava imaginació. Devia tenir tretze anys, quan a tall de broma responia a qui el sermonjava per una mala paraula: "S'ha de re-

BIBLIOGRAFIA

Una nota trobada dins el "Llibre de raó" de la família Figuerola, conservat a l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona, ens ha permès conèixer l'existència d'aquest personatge alcoverenc que destaca dins l'orde dels dominics.

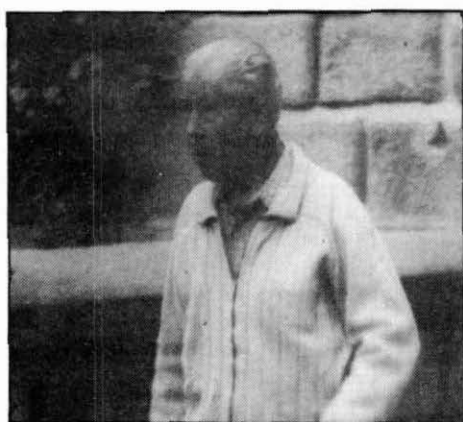
Aquesta breu biografia s'ha fet a partir d'aquesta nota, amplificada amb altres petites informacions procedents dels llibres de Baptismes del mateix arxiu, "Llibre de Valies" de 1682, conservat a l'Arxiu Municipal d'Alcover, etc.

RICARD CAÑELLAS

negar, s'ha de renegar, altrament se't podria rovellar la llengua", i referint-se als ganduls, els justificava així: "l'enen raó; si consumim ara tota la força, no en tindrem gens quan ens morirem, per pujar l'escala del Cel".

Va néixer i créixer al núm. 18, última casa de la carretera de Montblanc. Per allí va trobar uns companys dels més crus, donats a fer trapelleries de tota mena que ell compartia; però tots naixem amb el cor ja fet, que es manifesta tal com és, malgrat les circumstàncies de la vida. Son padrí era un dels millors

caçadors del poble, i per això en Ramon es féu gran veient amb la mateixa naturalitat l'escopeta i la pólvora a les mans del padrí, com l'escombra i el sabó a les mans de sa mare. No gens nerviós, el pols no li tremolava. Un dia, imitant el padrí, agafà l'escopeta, apuntà a un pobre ocell, i la pobre bestiola caigué malferida; la llastimosa mirada de l'ocell l'afectà tant i tant que mai més en Ramon no agafà l'escopeta.

Que tenia bona punteria ens ho diu el fet que arribat al servei militar fou tirador de primera; i que tenia bon cap ens ho diu l'anècdota següent, a la classe teòrica de la caserna. Posat a la pissarra va sorprendre el capità amb la lletra tan regular, ben feta i clara que feia.

—Què oficiu tiene Vd.? li preguntà.

—Agricultor.

—Vaya hombre! A ver, cuántas clases de siembra hay?

—Tres, de hoyo, de surco y de voleo.

El capità ja en tingué prou. Un pagès il·lustrat, que amb unes manasses curtides per l'aixada escriu

millor que tots, la majoria menestrals.

Quan es fundà el Grup Teatral d'Alcover, ell feia d'apuntador, càrrec que correspon al de Director parlant d'orquestrés, i tenia gust artístic, perquè, encara que esporàdicament, féu alguns versos rimats. Cal afegir que el feren secretari del Sindicat Agrícola per la seva honradesa, ja que ideològicament en aquelles circumstàncies no els era gaire adient.

L'amic Ramon era un d'entre els que volíem aixecar el nivell cultural del poble. Fèiem classes de repàs als vespres i ell ajudava tota la temporada, generosament.

Ja fa llarg temps que li vaig fer una dedicatòria en versos rimats com un sonet. És un acròstic que aquí reproduïxo perquè hi hagi constància escrita del nostre reconeixement i record envers un destacat fill d'Alcover.

ACRÒSTIC

Al bon amic en Ramon Ferré i Tell

Res de més pes com un company
Amic antic, lleial, amb seny,
Molt fort de cor, bo i ferreny
Obert, ben cert, sens cap engany.
No ho trobeu doncs mai estrany,

Folls, que l'enveja us empeny,
El veure que el temps estreny
Raó i cor, més cada any,
Res no podrà, en fer-me vell,
El llaç tallar de l'amistat;

Tu no ho faràs, puix ton cervell
Està amb el meu acompassat.
La teva pensa, m'és, donzell,
La prova de fraternitat.

(Alcover, 9 de desembre del 1933)

SALVADOR GUMÀ I CLAVELL